

П. Г. УДХАУС
ЛЮБОВНАТА ИСТОРИЯ НА
ЕДИН ГРОЗЕН ПОЛИЦАЙ

Превод от английски: Стоян Бабалев, Красимира Маврова, 2001

chitanka.info

Ако премине на другия бряг на Темза по Челси Бридж, любителят на разходки из Лондон попада в красивия Батърси. Като заобиколи парка, където женските представители на човешкия вид заедно със своите малки се наслаждават на красотата на изкуствените езерца с диви патици, той се озовава на широка улица. От едната ѝ страна царува природата, а от другата — интелектът. Отдясно, чак докъдето стига погледът, се простират дървета, а отляво — безкрайни редици жилищни блокове. Това е Батърси Парк Роуд, населен с наемателите на тези огромни като канари и стръмни като скали жилища. Маршрутът на полицай Плимър обхващаше първата четвърт миля от крайбрежния булевард. В задълженията му влизаше да изминава с отмерената стъпка на лондонски полицай разстоянието откъм фасадата на блоковете, оглеждайки се наляво и надясно. Достигнал граничната точка на поверения му район, той се връщаше обратно по успоредната улица откъм задната им страна. По този начин полицай Плимър имаше възможността да осигурява мира и спокойствието над цели четири жилищни блока.

Всъщност тази работа не му костваше никакви усилия. Батърси може и да дава подслон на определен контингент по-буйни жители, но на Батърси Парк Роуд техният брой бе сведен до нула. Характерната черта на тази улица е мисълта, а не престъплението. Обитателите ѝ са предимно писатели, музиканти, журналисти, актьори и художници. Дори и едно дете би могло да следи за реда в тази част на града. Тук не се злоупотребява с нищо, освен с пианото; не се краде нищо, освен идеи; не убиват никого, освен Шопен и Бетовен. Накратко, това беше последното място, на което млад полицай можеше да разчита на повишение.

До това заключение Едуард Плимър стигна само четиридесет и осем часа след назначението си в този район. Апартаментите не криеха никакви тайни, а само няколко слоя невинни интелектуалци. И ни най-малка възможност за обир. Никой крадец не си губи времето да обира писатели. Полицай Плимър се примири с факта, че на службата си в Батърси трябва да гледа като на принудителен отпуск.

Всъщност, не можеше да се каже, че съжالياва горчиво. В началото дори намери новата атмосфера успокоителна. Последното му назначение беше бурният Уайтчапъл, където ръцете постоянно го боляха от неспирното влачене на жилави алкохолици към участъка, а

кокалчетата му негодуваха срещу пороя ритници на нетърпеливите за вдворяване. Освен това една събота вечер трима приятели на един господин, когото се опитваше да убеди да не убива съпругата си, така се нахвърлиха върху него, че когато излезе от болницата, се беше сдобил с нови особени белези — и без това непретенциозното му лице беше украсено с нос, който приличаше на чепат корен. Всички тези трескави и често болезнени събития някак си отнемаха от безспорния чар на Уайтчапъл, а манастирските тишина и спокойствие на Батърси Парк Роуд действаха успокоително и като дар от Бога.

И точно когато ненарушимото спокойствие бе започнало да губи от привлекателността си и мечтата за действие започна отново да се пробужда у него, в живота му нахлу нещо ново и непознато. След появата му на това нещо той престана да иска да бъде преместен от Батърси. Полицай Плимър се влюби.

Случи се на гърба на Йорк Маншънс. Ако нещо значително трябваше да се случи, то непременно щеше да се случи там, защото именно около задните входове на големите блокове кипеше истинският живот. Откъм фасадата никога не се забелязва каквото и да е, освен от време на време някой разрошен младеж да пуши лула; но отзад, където готвачките излизат да се пазарят с търговците, в някои часове на деня духовете видимо се разбунват. Разговорите за вчерашните яйца и жилавото месо от събота между усмихнати младежи от тротоара и саркастично настроени жени с рокли от щампован материал, излезли по балконите на кухните си, често придобиваха оживен характер. Цялата атмосфера някак си носеше романтичния дух на Ромео и Жулиета. Ромео дрънчи по паважа с количката си с продукти и креци: „Шейсет и четири, шейсет и четири, шейсет и четири...“ Вратата на кухнята се отваря и Жулиета излиза на балкона. Поглежда Ромео и в очите ѝ не се чете и грам симпатия. Тя пита сухо: „Ти от «Пъркинс и Блисет» ли си, бе?“ Ромео признава. „Две от вчерашните яйца бяха развалени“. Ромео протестира. Той защитава яйцата си. Били пресни, направо от полога. Дори бил там, когато кокошката ги снесла. Жулиета го слуша безчувствено. „Не мисля така — казва тя. — Добре, половин кило захар, един конфитюр и два бекона за закуска“ — добавя и слага край на спора. Чува се дрънчене, все едно параход вдига котва. Стоката се качва по външния асансьор към балкона, Жулиета я прибира и се

скрива зад кулисите, затръшвайки вратата. Завесата пада. Край на сцената.

Такъв е животът в задната част на Йорк Маншънс — забързан и пулсиращ.

Един ден, към края на втората седмица от безметежната служба на полицай Плимър, когато спокойствието на ленивия следобед бе заразило света, вниманието му бе привлечено от подсвирване, последвано от едно мелодично „Здрасти!“.

Полицай Плимър погледна нагоре. На кухненския балкон на един от апартаментите на втория етаж стоеше момиче. Щом я изгледа с бавния си изучаващ поглед, той усети странен трепет. Имаше нещо у това момиче, което разтърси полицай Плимър. Не казвам, че беше красавица, не твърдя, че аз или вие бихме приковали смаян поглед в нея — просто казвам, че полицай Плимър си помисли, че доста си я бива.

— Госпожице! — каза той.

— Да имате часовник? — попита момичето. — У дома всички часовници са спрели.

— Сега — отговори полицай Плимър, консултирайки се с часовника си — е точно четири без десет.

— Благодаря.

— Няма нищо, госпожице.

Момичето беше настроено за разговор. Беше благословеният час, когато масата е оправена и съдовете са измити след обяда, а за вечерята е още доста рано да се мисли и остава време да поемеш малко дъх. Тя се надвеси над балкона и се усмихна приятно.

— Ако искаш да знаеш колко е часът, питай полицай — издекламира тя. — Отдавна ли сте в този район?

— Почти от две седмици, госпожице.

— А аз живея тук от три дни.

— Надявам се, че ви харесва.

— Горе-долу. Млекарят е симпатично момче.

Полицай Плимър не отговори. Мислите му бяха заети с обзелата го безмълвна омраза към млекаря. Познаваше го — още един от онези непрокопсаници с физиономии на филмови звезди; един от онези напомадени и накъдрени досадници; един от онези бляскави

чаровници, които се размотават насам-натам и правят черен живота на грозните достойни мъже с влюбчиви сърца. О, да, познаваше млекаря.

— Голям симпатията е. Постоянно се шегува — каза момичето.

Полицай Плимър продължи да не отговаря. Той знаеше много добре, че млекарят е голям симпатията и постоянно се шегува. Беше го чувал. Плимър преживяваше тежко факта, че момичетата страшно си падат по такива устати майтапчии.

— Той ме нарича... — изкикоти се тя. — Той ме нарича „Лицице като цветче“.

— Ако ме извините, госпожице — хладно вметна полицай Плимър, — трябва да продължа по маршрута си.

„Лицице като цветче“! И да нямаш право да го арестуваш за това! Какъв свят! Полицай Плимър продължи по пътя си. Под синята униформа кипеше вулкан.

Ужасно е да си обсебен от мисли за някакъв си млекар. В разстроеното въображение на полицай Плимър от момента на гореизложения разговор светът се беше смалил до един млекар. Където и да отидеше, като че ли все на него се натъкваше. Ако вървеше по главната улица, този млекар — отвратителното му име беше Алф Брукс — се дотърпяше с дрънчащите си гюмове, все едно е Аполон на огнената си колесница. Ако пък вървеше по задната уличка — нямаше как да не попадне на Алф и проклетия му тенор в дует с балконите. И всичко това в пълно противоречие с добре познатия ни природен закон, че млекарите нямат работа навън след пет сутринта. Това дразнеше полицай Плимър. Има една поговорка — да се прибереш вкъщи заедно с млякото, а тя означава да се промъкнеш крадешком у дома в ранните часове на утрото. Ако всички млекари бяха като Алф Брукс, фразата със сигурност се нуждаеше от ново тълкуване.

Той се замисли. Несправедливостта на съдбата вгорчаваше живота му. Един мъж е склонен да очаква проблеми в сърдечните си дела, предизвикани от войници и моряци, а ако трябва да сме честни, дори и пощальонът може да се нарече достоен противник, но млекар — никога! Само помощниците в бакалниците и телеграфистите в пощата са избрани от Провидението да се страхуват от млекарите.

И все пак, противно на правилата, Алф Брукс беше домашният любимец на всички домакини в квартала. Щом се чуеше провлаченото му „Мляко-о-о-о“, от балконите на жилищните блокове заблестяваха

погледи и момински кикот като ромолене на поточе следваше напевното му мучене. А Елън Браун, която той наричаше „Личице като цветче“, беше определено влюбена в него. Правеха си компания, излизаха заедно. Тази поразяваща истина Едуард Плимър научи от самата Елън.

Беше излязла да пусне едно писмо на ъгъла на улицата и когато стигна до пощенската кутия, почти се сблъска с полицаия, чийто обичаен маршрут също го бе довел до това място.

Плимър усети нервно притеснение и първите му думи бяха доста предпазливи:

— Здравсти, здрасти, здрасти — каза той. — Пускаме любовни писъмца, а?

— Кой, аз? Това е до полицейския комисар с оплакване от вас.

— Дайте ми го. Аз ще му го занеса. Тази вечер ще вечеряме заедно.

Природата никога не бе планирала да дарява полицаей Плимър с чувство за хумор. Най-слабото му място беше, когато се шегуваше. Той сграбчи плика с, както си въобразяваше, непринудена веселост, но непредубеденият наблюдател би го определил единствено като агресивността на разярена горила. Дори момичето нададе уплашен вик.

Писмото беше адресирано до господин А. Брукс.

Шеговитият тон при това положение беше съвсем неуместен. Момичето беше уплашено и ядосано, а той се мръщеше с някаква смесица от удивление и ревност.

— О! — каза той. — О! Господин А. Брукс!

Елън определено беше момиче с характер и имаше моменти, когато поведението ѝ видимо губеше от самообладанието, характерно за кастата на аристократите.

— Е, и какво от това? — извика тя. — Не може ли човек да пише на младия господин, с когото излиза понякога, без да иска разрешението на всеки — тук тя направи пауза, за да строи наново войските си след нападението, — без да иска разрешението на всяко едро, грозно и червендалесто ченге в Лондон, с големи крака и счупен нос?

Гневът на полицаей Плимър избледня в мрачна злочестина. Да, тя беше права. Описанието беше точно. Така би го описал и

безпристрастният Скотланд Ярд, при положение че беше обявен за издирване: „Търси се едър, грозен, червендалест полицай с големи крака и счупен нос“. В противен случай не биха могли да го намерят.

— Може би имате нещо против да излизам с Алф? Може би не го одобрявате? Предполагам, че сте ревнив.

Последното предположение беше казано ей така, за да го подразни и да му даде възможност за реванш. Имаше десетина начина, по които полицай Плимър можеше да отговори на забележката, кой от кой по-язвителен — и когато той приключеше, отново щеше да е неин ред. Елън смяташе, че такива малки сблъсъци поддържат остроумието във форма, стимулират кръвообращението и можеха да те позадържат навън на чист въздух.

— Да — каза полицай Плимър.

Това беше отговорът, който тя не очакваше. Беше подготвена за всичко — обида, сарказъм, заядливост, всякакви тиради, започващи с: „Какво! Да ревнувам от теб! Защо...“. Но това беше нещо съвсем различно. Това беше невероятно. Това „да“ я обезоръжи така, както яростният замах на самоукия фехтовач би обезоръжил майстора на рапирата. Тя се разрови из мозъка си, но не успя да намери какво да каже.

Моментът, който последва, беше напрегнат. Той я гледаше в очите, а на нея ѝ се стори някак по-малко грозен отпреди. След това той си тръгна по маршрута с типичното излъчване на един полицай — пълно безразличие към човешкия род, при положение че не върши нищо противозаконно.

Елън пусна писмото. Замислено пхна плика в кутията и също така замислено се прибра в апартамента. По пътя хвърляше от време на време поглед назад, но полицай Плимър не се виждаше никъде.

Спокойният Батърси започна да дразни полицай Плимър. За един мъж, който се е разминал с любовта, единственото успокоително е действието, а Батърси не предлагаше никакви възможности за изява. Сега мечтаеше за дните в стария Уайтчапъл, както човек си мечтае за радостните дни на отминалото детство. С горчивина си помисли, че човек никога не знае кога всъщност е добре. Който и да е от пияниците или побойниците точно в този момент би му подействал като балсам. Чувстваше се като някой богаташ, притежавал милиони, а сега в бедност гризе сухия хляб на съжалението. Удивен от себе си, той си

спомни, че в онези щастливи дни се оплакваше от съдбата си. Спомни си как беше споделил с един колега в участъка, докато мажеше с мехлем отока на пицъла на десния си крак, където бе попаднал добре прицеления ритник на един веселяк, че този тип неща — имаше предвид ритниците на разни веселяци — му идват вече твърде много! Но точно в този момент бе готов дори да плати на някой да го ритне по пицъла. А що се отнася до тримата верни приятели на убиеца на съпруги, които му бяха счупили носа, ако ги видеше да се задават откъм ъгъла, би ги поздравил като братя.

Но Батърси Парк Роуд продължаваше да дреме — невъзмутим, интелигентен, без никакви закононарушения.

Един приятел му беше казал, че много отдавна в един от тези апартаменти е станало убийство. Той не повярва. Максимумът на възможностите на анемичните мекотели от квартала беше убийство на муха. Твърдението беше наистина смехотворно на фона на личните му наблюдения. Ако изобщо бяха способни на убийство, щяха да убият Алф Брукс.

Той се спря и отправи изпълнен с негодувание поглед към мирните кооперации.

— Гхр-р-р-р! — изръмжа полицаят и ритна бордюра.

И точно в този момент на балкона на един от апартаментите от втория етаж се появи възрастна жена с опънати черти, която ръкомахаше енергично и пищеше: „Полиция! Полиция! Елате тука! Веднага елате тука!“

Полицай Плимър изтича нагоре по каменните стъпала. Мозъкът му беше нащрек и въпросите не спираха. Убийство? Най-вероятно не. Едва ли бе убийство — ако беше така, жената щеше веднага да го съобщи. Нямаше вид на човек, който не би споделил подобен факт. Както и да е, все пак нещо се беше случило и Едуард Плимър беше достатъчно отдавна в Батърси, за да бъде благодарен и на най-дребното произшествие. Щеше да бъде доволен дори и ако ставаше дума за пиян съпруг. Най-малкото беше случай да закопчаеш някой и да го пораздрусаш малко.

Жената го чакаше на вратата.

— Какво има, госпожо?

— Кражба! Готвачката е крала от нас!

Изглеждаше истински възбудена, но полицай Плимър се почувства потиснат и разочарован. Въпреки че беше романтичен рицар по отношение на другия пол, той мразеше агресивните жени. Като прибавим и очакванията на един истински мъж да се разправя с анархисти и да обезврежда бомби, дребната кражба, пред която беше изправен, си беше направо обида. Но дългът си е дълг. Той извади тефтерчето си.

— Тя е в стаята си. Заключих я там. Знам, че е откраднала брошката. Досега са изчезвали и пари. Трябва да я претърсите.

— Не мога да направя това, госпожо. Ще повикаме жена полицай от участъка.

— Можете да претърсите вещите ѝ — продължи да пищи жената.

Едно дребно, плешиво и нервно човече с очила се появи сякаш от някаква дупка. В интерес на истината, той беше там през цялото време, застанал до библиотеката, но беше от онези хора, които никога не забелязваш, преди да са се размърдали и проговорили.

— Ъ-ъ, Джейн?

— Какво има, Хенри?

Дребният мъж като че ли преглътна нещо.

— Мисля, че може би не си права за Елън. Много е възможно, ако става дума за парите...

С усмивка, която издаваше всъщност ужас, той се обърна към полицая:

— Ъ-ъ, господин полицай. Трябва да ви кажа, че жена ми... ъ-ъ... е отговорна за воденето на финансите в нашия малък дом и е твърде възможно в момент на разсеяност аз да съм...

— Да не би да искаш да кажеш, Хенри, че ти си взимал от парите ми?

— О, скъпа, възможно е в момент на разсеяност...

— Колко пъти?

Той видимо потрепери. Съвестта като че ли отслабваше хватката си.

— О, не много често.

— Колко често? Повече от един път ли?

Съвестта беше изгърмяла патроните си. Дребният мъж се отказа от всякаква борба.

— Не, не, едва ли повече от веднъж. Определено, не повече от веднъж.

— Не биваше изобщо да го правиш. По-късно ще си поговорим за това. Все пак фактът, че Елън е крадла, си остава. Изчезвали са ми пари най-малко пет-шест пъти. Освен това и брошката. Оттук, господин полицаи.

Полицией Плимър я последва с каменно лице. Той знаеше кого ще види зад заключената врата в края на коридора, но дългът го караше да изглежда като препариран и той го правеше.

Облечена за излизане тя седеше на леглото си. Беше свободният ѝ следобед, както го беше предупредила жената, отдавайки факта, че навреме е открила липсата на брошката, за да я спре, на пряката намеса на Провидението. Елън беше бледа, а в очите ѝ се четеше страхът на преследвано животно.

— Казвай, нещастно момиче, къде ми е брошката? — писна отново господарката на този дом.

Тя я подаде, без да каже и дума. През цялото време я беше държала в ръката си.

— Виждате ли, господин полицаи!

— Не съм я откраднала. Само я взех назаем. Щях да я върна на мястото ѝ.

— Глупости! Назаем я взела! И защо?

— Искях да изглеждам красива.

Жената се изсмя грубо. Лицето на полицаей Плимър беше безизразно като издялано от дърво.

— А парите, които ми изчезват? Предполагам пак ще кажеш, че само си ги взела назаем?

— Никога не съм взимала пари!

— Да, но са изчезнали, а парите никога не изчезват сами. Закарайте я в участъка, полицаи!

Полицией Плимър я изгледа тежко.

— Предявявате ли обвинение, мадам?

— О, боже господи! Разбира се, че предявявам обвинение. Защо, мислите, ви извиках да се качите?

— Ще дойдете ли с мен, госпожице? — каза Плимър.

Навън слънцето весело грееше над мирния Батърси. Беше времето, когато децата излизат на разходка с гледачките си и от

зелените дълбини на парка се чуваха безгрижни гласове. Една котка се протегна на топлите слънчеви лъчи и погледна към двамата с мързеливо доволство.

Вървяха мълчаливо. Полицай Плимър беше мъж с остро чувство за това какво подхожда и какво не на поведението на един полицай, когато е на служба. За случай като този най-подходящо беше да се държи колкото се може по-дистанцирано — задачата не беше никак лесна, но той се стараеше. Вървеше напред с вдигната глава и извърнат поглед, а до него...

Не, тя не плачеше. Беше нещо друго.

Красив, в лек фланелен костюм, с нова сламена шапка и най-жълтите обувки в югозападен Лондон, напарфюмиран, накъдрен, принц сред мъжете, на ъгъла беше застанал Алф Брукс. Изглеждаше ядосан. Когато казваше три часа, значи имаше предвид три часа. Сега беше три и петнайсет, а тя още не се бе появила. Алф Брукс изруга гласно и, както и друг път се беше случвало, през ума му мина мисълта, че Елън Браун не е единственото момиче на света.

— Давам ѝ още пет минути.

В този момент Елън Браун, съпроводена от почетния си ескорт, се появи на ъгъла.

Яростта беше първото чувство, което обзе Алф Брукс при тази гледка. Момичета, които карат мъж да ги чака, докато те флиртуват с полицаи, не са момичета за него. Сега щяха да се разберат веднъж завинаги, че той е мъж, който може да избира.

И в този миг електрически шок накара света да затанцува пред очите му. Този полицай носеше колана си, беше на работа. А и лицето на Елън не приличаше на лицето на момиче, излязло на разходка с представител на властта просто така, за удоволствие.

Сърцето му първо замря и след това затуптя лудо. Ярка червенина заля бузите му, ченето му увисна и остри бодежи го жегнаха в областта на гръбначния стълб.

Пръстите му инстинктивно посегнаха да разкопчат яката.

— Бре! Я виж ти! — изшептя тихо той.

Целият се беше облял в пот.

— Боже мили! Закопчали са я!

Алф Брукс продължи да дърпа задушавачката го яка и не се представи добре на първото изпитание, на което животът го

подлагаше, не можем да отречем това. По-късно, когато всичко свърши и когато можеше на спокойствие да анализира поведението си, той сам призна пред себе си този факт. Но дори и тогава разпалено се оправдаваше — какво друго би могъл да направи! И ако въпросът не носеше много успокоение на душата му в началото, след постоянното му повтаряне той се оневини убедително и утехата не закъсня.

Повтаряше си този въпрос на определени интервали през следващите два дни и към края на периода възстановяването можеше да се обяви за приключено. На третия ден сутринта неговото „Мляко-о-о-о“ беше възвърнало обичайните си безгрижни трели, а той самият беше уверен, че в трудни обстоятелства е действал по единствения възможен начин.

Помислете. Той беше Алф Брукс, известен и уважаван в квартала, пееше в църковния хор в неделя, имаше разрешително да разнася мляко в най-шикозната част на Батърси — отвсякъде погледнато — публична личност. Трябваше ли да се издаде, че познава момиче, което крачи редом с полицай, момиче, което е водено под стража посред бял ден и то по най-оживената улица?

Елън, с полицай Плимър за ескорт, се приближаваше все по-близо. Беше първо на десет метра от него, после седем, пет, три...

Алф Брукс нахлупи шапката си ниско над очите и мина покрай нея все едно не я забеляза или все едно бяха непознати. Ускори крачки. Изпитваше странното чувство, че някой ей сега ще го изрита, но не смееше да погледне встрани.

Полицай Плимър огледа разстоянието с напрегнат взор. Лицето му беше по-червено отвсякога. Под синия мундир в гърдите му бушуваха непознати чувства. Като че ли нещо беше заседнало в гърлото му. Преглъщаше с усилие.

Изведнъж той спря. Момичето вдигна към него поглед, изпълнен с ням въпрос. За първи път този следобед очите им се срещнаха и Плимър почувства, че нещо, заседнало в гърлото му, каквото и да бе то, беше станало огромно и неуправляемо.

В нейните очи се четеше уплахата на хванато в клетка зверче. Беше виждал жени да изглеждат така в Уайтчапъл. Жената, на която индиректно дължеше счупения си нос, също изглеждаше така. Щом хвана за яката мъжа, който я биеше до смърт, той бе видял очите ѝ.

Това бяха очите на Елън в този момент — измъчени, угаснали, и все пак очи, които не се оплакваха.

Полицай Плимър погледна Елън и Елън погледна полицай Плимър. Надолу по улицата някакви деца си играеха с куче. В един от апартаментите запя жена.

— Хайде — каза Плимър.

Гласът му беше дрезгав. Беше му трудно да произнася думите.

Момичето трепна.

— Какво казахте?

— Казах „хайде“. Изчезвай. Бягай.

— Какво означава това?

Полицай Плимър погледна заплашително. Лицето му беше алено. Челюстта му беше издадена като гранитен вълнолом.

— Хайде — изръмжа той. — Тръгвай. Кажи му, че всичко е било майтап. Аз ще обясня в участъка.

Елън бавно успя да схване смисъла на последните думи.

— Искате да кажете, че мога да си тръгна?

— Да.

— Но какво имате предвид? Че няма да ме заведете в участъка?

— Да.

Тя го погледна втренчено. После избухна в ридания.

— Той дори не ме погледна. Срамуваше се от мен. Престори се, че не ме е видял.

Тя се облегна на стената. Тялото ѝ се тресеше.

— Хайде, тичай след него и му обясни, че всичко е било...

— Не, не, не!

Полицай Плимър навъсено изгледа тротоара и ядно го изрита.

Тя се обърна. Очите ѝ бяха червени, но беше спряла да плаче. Вирнатата ѝ брадичка показваше, че не изпитва страх от нищо.

— Не бих могла. Не и след това, което той направи. Хайде да тръгваме. Не ми пука какво ще стане.

И го погледна с любопитство.

— Наистина ли смятахте да ме пуснете?

Плимър кимна утвърдително. Усещаше как погледът ѝ изследва лицето му, но не се извърна да види очите ѝ.

— Защо?

Той не отговори.

— Какво щеше да се случи с вас, ако го бяхте направили?

Страшният, заплашителен вид на полицай Плимър беше от същия материал, от който са направени кошмарите. Той още веднъж изрита абсолютно невинния тротоар, този път с още по-голяма ярост.

— Уволнен дисциплинарно — гласът му продължаваше да звучи грубо.

— Няма да се учудя, ако отидете и в затвора.

— Може би.

Той я чу как поема дълбоко дъх и отново настъпи тишина. Кучето надолу по улицата беше спряло да лае. Жената в апартамента беше престанала да пее. Двамата бяха някак странно сами.

— Щяхте ли да направите всичко това заради мен?

— Да.

— Защо?

— Защото не мисля, че сте го направили. Имам предвид кражбата на парите. Нито пък брошката.

— Това ли е всичко?

— Какво значи „всичко“?

— Това ли е единствената причина?

Той се наведе над нея почти заплашително.

— Не — грубостта в гласа му не беше изчезнала. — Не. Не е и вие го знаете много добре. Ако толкова настоявате, мога да ви кажа. Причината е, че ви обичам. Ето, казах го, а вие можете да си тръгнете и да ми се присмивате колкото си искате.

— Не се присмивам — сериозно каза тя.

— Мислите ме за глупак!

— Не сте прав.

— Аз не означавам нищо за вас. Той е мъжът, в когото сте влюбена.

Последните думи я накараха да потрепери.

— Не.

— Какво искате да кажете?

— Промених се — каза след кратка пауза Елън. — Мисля, че ще съм се променила още повече, когато изляза.

— Когато какво?

— Когато изляза от затвора.

— Няма да влизате в затвора.

— Напротив.

— Аз няма да ви заведа там.

— Напротив, ще ме заведете. Да не си мислите, че ей така ще позволя да се забъркате в неприятности само защото искате да ме измъкнете от тая каша? Не сте познали!

— Бъдете добро момиче и изчезвайте.

— В никакъв случай.

Той стоеше пред нея и я гледаше като озадачен мечок.

— Няма да ме изядат, нали?

— Ще острижат косата ви.

— Харесва ли ви косата ми?

— Да.

— Е, ще порасне отново.

— Стига приказки. Тръгвайте.

— Няма. Къде е участъкът?

— На следващата улица.

— Хайде, елате с мен.

Когато синият стъклен фенер на полицейския участък се показва, Елън спря. След това продължи с вдигната глава, но когато заговори, гласът ѝ трепереше:

— Почти пристигнахме. Следваща спирка — Батърси. Всички да слизат. Вие също, господине. Не зная как се казвате.

— Плимър, госпожице. Едуард Плимър.

— Чудя се дали... Искам да кажа, че ще ми бъде доста самотно там, където отивам, и се чудя дали... Искам да кажа, че ще съм много щастлива, ако знам, че някой ще ме чака, когато изляза, за да ми каже едно „здравей“.

Полицай Плимър подритна тротоара с огромните си обувци. Лицето му беше станало мораво.

— Госпожице — каза той, — ще бъда там, дори ако се наложи да чакам цяла нощ. Първото нещо, което ще видите на излизане, ще бъде едно едро, грозно, червендалесто ченге с големи крака и счупен нос. И ако и вие отвърнете със „здравей“ на неговото „здравей“, той ще бъде щастлив като Пънч^[1] и горд като крал. И, госпожице — той стисна ръцете си, докато усети болка, — има само още едно нещо, което искам да ви кажа. Ще разполагате със страшно много време за себе си и ще можете да се отдадете на размисъл, без да ви безпокои никой... и

това, на което ще ви посъветвам да обърнете внимание, ако нямате нищо против е, само да си помислите дали не може да забравите онзи страхлив нещастник, който се отнесе така с вас и поне малко да харесате някой, който знае много добре, че сте най-хубавото момиче на света.

Тя погледна към провесения над вратата на участъка син, злокобен фенер.

— Колко ли ще ми дадат? Колко? Трийсет дни?

Той кимна.

— Няма да ми е необходимо чак толкова време — каза тя. — Как ви наричат хората? Искам да кажа тези, които ви обичат. Еди или Тед?

[1] Пънч и Джуди — герои от италиански куклен фарс, особено популярни в Англия и САЩ през 18 век — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.